

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.490 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten. Uw vader heeft de Soedanese nationaliteit en is van Dinka-afkomst, uw moeder is Oegandese en van Acholi-origine. U bent geboren en opgegroeid in Magwe, Zuid-Soedan. U liep school in Agoro. Op een dag vertrok u samen met uw broer naar school. Uw ouders en drie zussen bleven thuis achter. Tijdens de lessen viel een gewapende groep de school binnen. Er werd in de lucht geschoten en alle kinderen werden verzameld. Jongens en meisjes werden van elkaar gescheiden. Jullie moesten instappen in een voertuig en werden meegenomen naar een groot kamp. De volgende morgen werden jullie verder ingedeeld onder verschillende commandanten. U kwam terecht onder het commando van 'Okote Diambo' en kreeg de opdracht om drugs te kweken. U kreeg een stuk land toegewezen en er werd voorgedaan hoe u te werk moest gaan. Na twee maanden ongeveer kon u een eerste keer oogsten. De militairen waren tevreden over de kwantiteit en de kwaliteit van de marihuana die u kweekte. Na de oogst werden de drugs in een voertuig geladen en naar een plaats gebracht waar een klein vliegtuig neer streek. De drugs werden geruild voor wapens en munitie. U moest de munitie sorteren en de beschadigde wapens terug inladen op het vliegtuig. Wanneer ze aanvallen uitvoerden op dorpen, werden u en andere jongeren verplicht om mee te gaan als drager of om het vee dat van de dorpsbewoners werd gestolen naar het kamp te brengen. In het kamp moest u ook

voedsel zoeken en klaarmaken, water halen en lege magazijnen opvullen met munitie. Op een dag moesten u en vier andere jongeren meegaan met een soldaat om de marihuana te gaan inspecteren. Op een bepaald moment moesten jullie op jullie buik gaan liggen. Eén van jullie werd meegenomen door de soldaat. Jullie hoorden jullie metgezel schreeuwen, kort daarop weerklonk een geweerschot en toen werd het stil. Eén van de anderen zei dat hij de plaats kende waar jullie waren en stelde voor te gaan lopen. Jullie renden hard weg en bij een splitsing gingen jullie uit elkaar. Samen met een andere jongen trok u verder. Op een bepaald moment kon hij niet meer verder. U probeerde hem nog vooruit te helpen maar hij was aan het eind van zijn krachten. Hij verborg zich ergens en u zette uw weg alleen verder. Toen ook u de uitputting nabij was, verborg u zich achter een boom. Er kwam een wagen voorbij en u stond op om te kijken of het een militair voertuig was. Dat was het niet maar de chauffeur had u gezien en stopte. Hij sprak u aan in het Engels en u zei hem dat u in moeilijkheden verkeerde. Hij nam u mee en bracht u naar een kerk. U maakte er kennis met vader (P.). Hij legde u uit dat hij werkte met jongeren zoals u die met geweld ontvoerd waren. Hij vroeg u naar uw familie en ging naar hen op zoek maar zijn zoektocht bleef zonder resultaat. Een à twee maanden na uw aankomst bij de priester arriveerde ook (M.M.) (O.V. 6.122.531, Cg 07/13687). Op een dag droeg (P.) jullie over aan (A.). Jullie vertrokken naar Kampala en stapten er aan boord van een vliegtuig op dat jullie naar België bracht. Op 25 juli 2007 wendde u zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte u uw asielprocedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een aantal elementen in uw verklaringen laten toe te twijfelen aan het door u voorgehouden profiel met betrekking tot uw achtergrond. Zo bleek u niet te weten of uw vader broers en zussen heeft (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 14 mei 2008, verder Cg I, p.3). Ook al verklaart u op jonge leeftijd gescheiden te zijn van uw ouders, de familiale banden spelen een belangrijke rol en op twaalfjarige leeftijd zou u ongetwijfeld in staat moeten zijn om -zij het elementair- zich bewust te zijn van mogelijke andere familieleden. U kon niet zeggen van welk dorp uw moeder afkomstig was (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 26 mei 2008, verder Cg II, p.3). Ook met betrekking tot uw taalkundige achtergrond rijzen er ernstige vraagtekens. U verklaarde geen Dinka te spreken niettegenstaande uw vader van Dinka-afkomst zou zijn. U verklaarde dat de mensen in uw dorp Acholi en Engels spraken en dat uw beide ouders Swahili spraken. Maar op de vraag waar uw ouders Swahili hebben leren spreken, kon u niet antwoorden. Dit is nochtans een niet onbelangrijk gegeven -vooral het feit dat uw vader Swahili spreekt- gelet op uw verklaring dat u opgegroeid bent in een dorp waar men Engels en Acholi sprak. Tijdens het bijkomende gehoor verklaarde u dat er nog personen waren uit uw dorp die Swahili spraken (Cg II, p.3). Dit is weinig aannemelijk aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het Juba-Arabisch de algemeen gangbare voertaal is in het dagelijkse leven in het grootste deel van Zuid-Soedan. U hebt voor het Commissariaat-generaal geen melding gemaakt van het feit dat u deze taal machtig zou zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat in Zuid-Soedan geen Swahili wordt gesproken (zie informatie in administratief dossier). Toen de interviewer u nogmaals vroeg of u zich geen vragen gesteld hebt bij het feit dat u enkel in het Swahili sprak met uw ouders, antwoordde u dat uw vader niet wilde dat jullie Dinka spraken omdat het moslims zijn en dat jullie gedood zouden worden omdat jullie christenen zijn (Cg II, p.3). Deze uitleg houdt geen steek en met name uw bewering dat de Dinka moslims zijn is in strijd met de werkelijkheid (zie informatie in administratief dossier). Uw verklaringen met betrekking tot uw achtergrond komen hierdoor op losse schroeven te staan. Het hoeft dan ook niet te bevreemden dat het Rode Kruis er niet in slaagt om uw familie te traceren (zie informatie verstrekt door voogd in administratief dossier). U had daarentegen een uitgesproken goede kennis van de dorpen in uw onmiddellijke leefomgeving, die in schril contrast staat met andere voor de hand liggende informatie met betrekking tot uw achtergrond die u niet kon geven. Uit dit alles dient te worden besloten dat u geen volledige openheid geeft met betrekking tot uw achtergrond. De door u aangehaalde asielmotieven komen dan ook ernstig op de helling te staan.

Dit vindt bevestiging in het gegeven dat u weliswaar een vrij goede algemene kennis had van de rebellenkampen, zoals deze ook in de literatuur terug te vinden zijn, maar dat uw concrete kennis van plaatsen, namen en gebeurtenissen te wensen overliet. Er rijzen dan ook ernstige vragen met betrekking tot uw werkelijke verblijf gedurende verschillende jaren bij de rebellen van het Lord Resistance Army. Zo verklaarde u dat (K.), de soldaat onder wiens rechtstreekse bevel u viel, verschillende vrouwen had. U kon echter geen enkele van zijn vrouwen bij naam noemen (Cg II, p.7). U verklaarde dat u meerdere keren hebt moeten deelnemen aan aanvallen op dorpen. U slaagde er echter niet in ook maar één naam te geven van een dergelijk dorp (Cg II, p.7). Dit wekt des te meer verbazing daar u zich zonder enige moeite de dorpen in de buurt van uw geboortedorp kon opsommen terwijl u stelt daar sinds uw twaalfde niet meer te zijn geweest. U kon evenmin aangeven of het rebellenkamp 'Jebellin' waar u het grootste deel van uw tijd doorbracht in Kongo, Soedan, Oeganda of ergens anders lag (Cg II, p.10). Op de vraag of er binnen het kamp verschillende groepen waren die verschillende taken hadden, antwoordde u dit niet te weten (Cg II, p.7). Merkwaardig genoeg kon u ook niet aangeven of de rebellen een bepaalde ideologie of religie volgen los van uw opmerking dat de meesten christenen waren (Cg II, p.6). Men zou nochtans verwachten dat u na een verblijf van verschillende jaren in het rebellenkamp een -ook al is het elementair- inzicht zou hebben in dergelijke zaken.

Wat betreft uw verblijf bij father (P.) en uw daaropvolgend vertrek naar het buitenland dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde niet te weten waar de priester woonachtig was niettegenstaande uw bewering twee tot drie maanden bij hem te hebben verbleven. U stelde dat hij niet wou dat u wist waar u was (Cg II, p.9), hetgeen toch op zijn minst merkwaardig is van iemand die u wil helpen. Ook het verhaal -gelijkaardig aan dat van (M.M.)- dat hij gepoogd heeft uw familie op te sporen om vervolgens te beslissen u naar het buitenland te sturen komt weinig overtuigend over. Redelijkerwijze zou men verwachten dat de priester zowel u als (M.) zou hebben overgedragen aan een organisatie die zich bekommert om de reïntegratie van kindsoldaten. De stap van het opsporen van uw familie naar het organiseren en financieren van uw vertrek naar Europa is immers heel drastisch wanneer men weet -en het is redelijk om er van uit te gaan dat de priester hiervan op de hoogte was- dat er in Oeganda specifieke opvangstructuren werden opgezet voor kinderen die het slachtoffer werden van gedwongen inlijving door de rebellen. Zelf had u evenmin een verklaring voor het feit dat deze priester jullie reis regelde en bleef u bij uw verklaring dat u niet eens wist dat u naar het buitenland zou vertrekken.

Naast voorgaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat de activiteiten van het Lord Resistance Army in Soedan, zich beperken tot een deel van het zuiden van het land. Ook in Oeganda, zijn de activiteiten van het rebellenleger beperkt tot een deel van het noorden. Aangezien u verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben dient in de eerste plaats een intern vluchtalternatief in Soedan te worden nagegaan. U verklaarde dat u bij terugkeer naar Magwe als rebel zou kunnen worden beschouwd maar haalde geen andere redenen aan waarom een terugkeer naar Soedan niet mogelijk zou zijn (Cg II, p.11). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Soedan een risico zou lopen op een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of op 'het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het psychologisch verslag van de hand van (S.S.) (dd. 13 juli 2008) is niet van die aard om de hierboven gemaakte opmerkingen te wijzigen. Na mondeling overleg met adviseur-expert-psycholoog (L.Q.) kan worden geconcludeerd dat uit het psychologisch verslag en de twee gehoorverslagen afdoende blijkt dat u in staat was en bent om op een autonome en functionele manier een gehoor af te leggen. Dit betekent geenszins dat er geen begrip kan worden opgebracht voor de aangehaalde moeilijkheden in het psychologisch verslag. De aanbevelingsbrief (dd. 26 mei 2008) en e-mail-correspondentie (dd. 30 mei 2008, 10 juni 2008, 1 september 2008, 9 november 2008, 27 november 2008, 5 januari 2009 en 8 januari 2009) van uw voogd de heer (K.V.) en de brief van de middelbare school Domein Herckerhof brengen geen andere elementen aan die de voorgaande vaststellingen kunnen wijzigen. Het Commissariaat-generaal is enkel bevoegd om een uitspraak te doen over uw asielmotieven en het eventuele risico dat u loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar uw land van herkomst.

U legde geen documenten voor om uw identiteit, nationaliteit of reisweg te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.1. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsverplichting (wet van 15 december 1980) en de beginselen van behoorlijk bestuur. Hij stelt dat de motiveringsverplichting op verschillende wijzen wordt geschonden door de bestreden beslissing, in die mate dat zij zelfs blijk geeft van onbehoorlijk bestuur. Bovendien zouden er schendingen zijn van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij om verschillende redenen niet terug kan naar zijn land. Ten eerste omwille van de algemene onveiligheidssituatie aldaar. Ten tweede werd hij verplicht aanwezig te zijn bij aanvallen op dorpen, zodat hij vermoord zal worden indien hij wordt herkend. Ten derde vreest hij gedood te worden door de rebellen die hem hadden ingelijfd omdat hij het kamp is ontvlucht. Ten vierde is er de vrees dat hij niet herkend zal worden omdat hij al afwezig is sinds zijn elf jaar, zodat men hem als vreemde gaat beschouwen en wantrouwen.

Verzoeker houdt voor dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij slechts elf jaar was toen hij werd gescheiden van zijn familie en dat hij slechts zestien jaar was toen hij aankwam in België. Tevens gaat de bestreden beslissing volgens hem op flagrante wijze voorbij aan de andere levenswijze, opvoeding en opleiding op het Afrikaanse continent.

Verzoeker stelt dat hij enkel kan verklaren dat zijn vader nooit met hem sprak over zijn broers of zussen. Zijn vader zou in een grotendeels islamitische samenleving zijn bekeerd tot christen. Daarom zou hij geen contact meer hebben gehad met zijn familie en om moeilijkheden te vermijden werd dit verzwegen. Derhalve mag het geen verbazing wekken dat zijn vader hierover nooit met hem sprak. Bovendien zou het in de traditie van verzoeker uit den boze zijn dat een kind zoiets zou vragen aan zijn vader. In de bestreden beslissing wordt er geen rekening gehouden met zulke verschillen in omgangsvormen en culturele verschillen tussen Europa en Afrika.

Verzoeker heeft zich nooit de vraag te hebben gesteld uit welk dorp zijn moeder kwam en is van mening dat men dit niet kan verwachten van een elfjarige.

Wat betreft zijn taalkundige achtergrond, stelt verzoeker niet te hebben beweerd dat alle Dinka moslims zijn. Zijn vader had als Dinka normaal een christelijke naam moeten hebben. Zijn Arabische voornaam zou aangeven dat zelfs bij christelijke Dinka gebruik werd gemaakt van Arabische namen om zich in te dekken bij de onderlinge religieuze strijd. Verzoekers vader kende de verbindingstaal Swahili vanuit zijn vele verplaatsingen, doch kende zelf geen Acholi en hijzelf en zijn moeder hebben samen wellicht de meest logische keuze aangehouden om samen het Swahili te gebruiken. Verzoeker geeft aan dat het juist is dat Juba-Arabisch een veel gebruikte taal is in Zuid-Soedan. Dit was ook de taal die zijn vader gebruikte met vreemde mensen die soms bij hen aan huis kwamen. Het Swahili zou door de eeuwen heen gegroeid zijn als omgangstaal tussen Arabieren en zwarte Afrikanen. In een groot deel van Afrika – waaronder de streek waar verzoeker woonde – kan men zich overal behelpen in het Swahili. Het is niet zo dat men maar één taal spreekt.

Verzoeker voert aan dat de tegenpartij geen informatie heeft over het al dan niet slagen van het Rode Kruis in de zoektocht naar de familieleden. Uit de informatie, bezorgd door verzoekers voogd, zou blijken dat de zoektocht nog steeds aan de gang is.

Met betrekking tot zijn gebrekkige kennis van plaatsen, namen en gebeurtenissen stelt verzoeker dat totaal geen rekening werd gehouden met de leefomstandigheden waarin hij verkeerde en het gebrek aan degelijke opleiding. Namen als Congo waren voor hem onbekende begrippen totdat hij ze in België op een grote kaart kon bekijken. Namen als Soedan en Oeganda zouden voor verzoeker niet meer zijn dan grote streken of plaatsen veraf. Als hij namen van omliggende dorpen kent is dat omdat hij op de school in Agoro wel eens jongeren ontmoette die van daar kwamen. Ooit is hij wel eens in Okura geweest op een lange zwerftocht met vrienden.

Aangaande de vrouwen van K., de man onder wiens bevel hij stond, verwijt verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) een gebrek aan inlevingsvermogen in de leefwereld in dergelijke kampen. De situatie ter plaatse zou één grote chaos zijn waar al jarenlang omstandigheden die de realiteit van ons denken en voorstellingsvermogen overtreffen. Er bestaan geen grenzen en legers en rebellengroepen van allerlei slag verplaatsen zich zoals het hen zelf best uitkomt. Het leven in het kamp was zeer streng, wie probeerde te vluchten werd gedood en wie vragen stelde werd mishandeld. De vrouwen die de militairen bij zich hielden waren zeer jong en wisselden vaak. Verzoeker stelt zich de vraag of het zo moeilijk is zich voor te stellen dat de gevangengenomen jongens het niet aandurften in hun buurt te komen of aan te spreken of om K. te vragen hoe zij heetten.

Betreffende zijn verblijf bij 'father P.', doet verzoeker gelden dat hij met de andere mensen van de parochie geen contact had en zij alles vanuit het huisje zagen. De priester heeft hen niet verteld waar zij waren en verzoeker weet niet wat het resultaat van diens zoektocht was. Hij weet evenmin het antwoord op de vraag waarop de priester de drastische stap nam om hen niet over te brengen naar een opvangstructuur in Oeganda. Misschien oordeelde hij dat deze niet geschikt waren voor verzoeker.

In het algemeen kan volgens verzoeker op basis van de bestreden beslissing gesteld worden dat hij geen eerlijke kans heeft gekregen. Hij vraagt derhalve de bestreden beslissing te hervormen in die zin dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bestreden motivering omtrent verzoekers vage verklaringen aangaande zijn familieleden vindt steun in het dossier. Verzoeker kon bij het CGVS immers niet aangeven of zijn vader broers of zusters had. Hij wist evenmin of zijn grootouders langs vaderszijde nog in leven zijn en kon hun namen niet geven (administratief dossier, stuk 6, p.3). Verzoeker wist bovendien niet of de ouders van zijn moeder nog in leven zijn en kon evenmin aangeven van welk dorp zijn moeder of vader afkomstig was (administratief dossier, stuk 5, p.3; stuk 6, p.4).

Verzoekers verklaring voor zijn gebrekkige kennis omtrent de familie van zijn vader, als zou deze zich in een grotendeels islamitische samenleving hebben bekeerd en daarom geen contact meer hebben met zijn familie, strookt niet met de informatie in het dossier waaruit

blijkt dat de Dinka een overwegend animistische bevolkingsgroep zijn, die hoofdzakelijk bestaat uit animisten (zeventig procent) en christenen (twintig procent) (administratief dossier, stuk 20: landeninformatie). Verzoeker verklaarde, ter verklaring voor het feit dat hij geen Dinka spreekt, in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, bij het CGVS dat zijn vader niet wou dat zij Dinka spraken omdat het moslims zijn en dat het grootste deel van de moslims Dinka zijn (administratief dossier, stuk 5, p.3), hetgeen evenmin kan worden gerijmd met de voormelde informatie. Derhalve is het, gelet op zijn voorgehouden achtergrond, opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat hij geen Dinka spreekt.

Verzoeker kon niet aangeven waar zijn ouders Swahili leerden spreken. Hij verklaarde bovendien dat de mensen uit zijn omgeving Swahili spraken en dat er mensen in het dorp waren die Swahili spraken (administratief dossier, stuk 5, p.3) en in het verzoekschrift noemt hij het Swahili een 'verbindingstaal' en stelt hij dat men zich in een groot deel van Afrika, waaronder zijn streek, kan behelpen in het Swahili. De bestreden beslissing stelt met recht dat deze verklaringen geenszins kunnen worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat in Zuid-Soedan geen Swahili wordt gesproken. Bovendien blijkt uit deze informatie dat het Juba-Arabisch de algemeen gangbare voertaal is in het grootste deel van Zuid-Soedan en gaf verzoeker nergens aan deze taal machtig te zijn. Ter verklaring van het feit dat hij Swahili spreekt, legt verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen af. In het verzoekschrift stelt hij dat zijn vader geen Acholi kent maar wel de 'verbindingstaal' Swahili en dat hij en verzoekers moeder wellicht de logische keuze hebben aangehouden om Swahili te spreken. Bij het CGVS gaf verzoeker echter aan dat zijn vader wel degelijk Acholi spreekt (administratief dossier, stuk 6, p.5).

Op grond van de voorgaande vaststellingen oordeelde de bestreden beslissing met recht dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn achtergrond op losse schroeven komen te staan, zodat het niet hoeft te bevreemden dat het Rode Kruis er niet in slaagt zijn familie te traceren.

Verzoeker legde bovendien uitermate vage verklaringen af omtrent het rebellenkamp waar hij van 2002 tot 2007 zou hebben verbleven. Zo kon hij niet preciseren in welke maand hij zou zijn meegenomen door de rebellen en kwam hij, gevraagd naar de naam van de groep die hem meenam niet verder dan te stellen: "*Kony, de mensen van Kony*". Tevens kon hij, ondanks zijn bewering dat hij verschillende keren in het kamp 'Kit 2' verbleef en dat zij, wanneer ze van 'Jebellin' naar dit kamp wilden gaan, steeds het dorp dat hiertussen lag moesten aanvallen, geen namen geven van dorpen tussen de kampen. Verzoeker gaf aan dat de commandant 'Okote Diambe' was en dat deze persoon verschillende vrouwen had, doch kon hij geen namen geven van deze vrouwen, ondanks zijn verklaring dat zij hiervoor bepaalde taken moesten uitvoeren. Hij kon bovendien het aantal personen in het kamp 'Jebellin' zelfs niet bij benadering preciseren (administratief dossier, stuk 6, p.9-11). Tevens blijkt uit het dossier dat verzoeker het kamp niet kon situeren en niet kon aangeven in welke regio of welk land dit lag. Hij verklaarde dat hij ook naar andere kampen ging wanneer er daar andere zaken te doen waren, doch kon vervolgens deze kampen niet situeren naar plaats of regio. Bovendien kon hij evenmin namen noemen van de vrouwen van K., de soldaat onder wiens directe gezag hij stond. Verzoeker bleek evenmin in staat om namen te geven van dorpen die werden aangevallen en waarbij hij deelnam. Hij kon ook niet aangeven of er in het kamp verschillende groepen waren (administratief dossier, stuk 5, p.5-7, 10). Gelet op het voormelde, oordeelde de bestreden beslissing op goede grond dat verzoekers voorgehouden verblijf gedurende verschillende jaren bij de rebellen van het Lord Resistance Army niet geloofwaardig is.

De bestreden beslissing acht het bovendien met recht onaannemelijk dat verzoeker niet weet waar de priester woonachtig was ondanks zijn bewering dat hij twee tot drie maanden bij deze priester zou hebben verbleven. Dit klemmt des te meer daar verzoeker evenmin in staat bleek de volledige naam van de priester te geven, hij diens nationaliteit niet wist en niet kon preciseren tot welke orde hij behoorde (administratief dossier, stuk 5, p.9). Tevens motiveert de bestreden beslissing terecht dat men redelijkerwijze zou verwachten dat de priester hen zou hebben overgedragen aan een organisatie die zich bekommert om de re-integratie van kindsoldaten, daar er in de regio specifieke opvangstructuren werden opgezet voor kinderen die het slachtoffer werden van gedwongen inlijving door de rebellen.

Verzoeker legde geen documenten voor om zijn identiteit of nationaliteit te staven. Hij brengt evenmin documenten bij om zijn reisweg per vliegtuig te staven, hetgeen des te meer klemmt daar hij hieromtrent onaannemelijke verklaringen aflegt. Zo kon hij niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij hij reisde en wist hij evenmin onder welke naam hij reisde of welke gegevens er in het paspoort stonden waarmee hij reisde (administratief dossier, stuk 5, p.10).

Verzoekers algemene bewering omtrent de leefomstandigheden en cultuurverschillen tussen Europa en Afrika is, mede in acht genomen dat deze niet wordt gestaafd, geenszins afdoende om de voormelde vaststellingen te vergoelijken. Zijn leeftijd en opleiding vormen evenmin een afdoende verklaring. Zelfs van iemand met een lage leeftijd en geringe opleiding kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op de bij het CGVS gestelde elementaire kennisvragen. Bovendien staat verzoekers voormelde gebrek aan kennis in schril contrast met het feit dat hij wel een uitgesproken goede kennis heeft van de dorpen in zijn onmiddellijke leefomgeving en rebellenkampen, zoals deze in de literatuur terug te vinden zijn. Dat hij voor de hand liggende informatie omtrent zijn achtergrond niet kon geven wijst er derhalve op dat verzoeker geen volledige openheid geeft met betrekking tot zijn achtergrond en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden asielrelaas.

Zelfs indien aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof aan zou kunnen worden gehecht, quod non, dient te worden opgemerkt dat verzoekers algemene bewering dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst omwille van de algemene onveiligheids situatie niet wordt gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs en geenszins afdoende is om in concreto afbreuk te doen aan de motivering waar deze stelt dat de activiteiten van het Lord Resistance Army in Soedan zich beperken tot een deel van het Zuiden van het land en in Oeganda tot een deel van het Noorden. Derhalve kan, aangezien verzoeker verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben, redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich elders in het land zou trachten te vestigen ten einde aan zijn beweerde vervolging te ontkomen. Verzoeker haalde immers behoudens zijn verklaring dat hij bij een terugkeer naar Magwe als rebel zou kunnen worden beschouwd geen andere redenen aan waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Soedan. Zijn verklaring: *“Mijn familie, ik weet niet of ze nog in leven zijn, als ik niemand meer heb, zie ik geen reden waarom ik zou terugkeren, ik weet niet waar ik zou beginnen”* (administratief dossier, stuk 5, p.11), is geenszins afdoende om aan het voorgaande afbreuk te doen.

Verzoeker weerlegt de motivering omtrent de door hem bijgebrachte documenten niet. Deze vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. De bij het verzoekschrift neergelegde brief bevat slechts de argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift en een herhaling van het feitenrelaas, zodat deze evenmin vermag afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

Op basis van het voormelde, kwam de bestreden beslissing op goede grond tot de conclusie dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Dat verzoeker blijkens de bestreden beslissing geen eerlijke kans zou hebben gekregen, kan, het voormelde in acht genomen, evenmin worden aangenomen.

Voor het overige duidt verzoeker niet nader welke *“beginselen van behoorlijk bestuur”* door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

Het middel is ongegrond.

4.1. Verzoeker vraagt dat minstens de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker, behoudens op de reeds hoger besproken elementen, geen elementen bijbrengt om zijn vraag om subsidiaire bescherming te ondersteunen. Gelet op het sub 3.2 bepaalde, waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden achtergrond en asielrelaas en dat hij, mocht hieraan toch enig geloof kunnen worden gehecht, beschikt over een intern verblijfsalternatief, zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.